

Arrest

nr. 64 337 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KALIN loco advocaat E. STESENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jaffna. Uw broer zou al zeer lang betrokken zijn bij de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Ook u zou de "LTTE" af en toe geholpen hebben door het bewaren van pakketjes en geld. Op 21 maart 2006 zou u door het leger gearresteerd zijn. Uw verjaardag valt immers toevallig samen met die van de grootste leider van de "LTTE", Prabarakan. Het leger dacht dat u door het vieren van uw verjaardagsfeest, een feest vierde voor Prabarakan. U zou diezelfde dag al vrijgekomen zijn, maar door de mishandelingen die u onderging diende u enige tijd naar het ziekenhuis te gaan. U zou vrijgelaten zijn onder de voorwaarde dat u zich elke maandag en donderdag meldde. Later zou iemand die hetzelfde soort werk voor de

"LTTE" deed zoals u, vermoord zijn. Uit vrees zou uw gehele familie naar Vanni vertrokken zijn, waar u vanaf augustus 2006 in Wattakachchi, Kilinochi woonde. Door de oprukkende oorlog zouden jullie de regio eind januari 2009 verlaten hebben. U zou samen met uw familie gevlucht zijn. U zou elk contact met uw broer verloren hebben. In april 2009 gaf uw gezin zich over aan het leger en jullie werden in een vluchtelingenkamp in Vavuniya geplaatst. Na een maand zouden uw ouders en uw zussen vrijgelaten zijn, maar u bleef in het kamp. U zou over de "LTTE"-banden van uw broer verhoord zijn. Uw vader zou iemand van de "EPDP" gecontacteerd en betaald hebben om u vrij te krijgen. Men zou u naar Negombo gebracht hebben waar u negen maanden bleef. Hierna werd u met een klein bootje naar een groot schip op open zee gevaren. Op 17 mei 2010 diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte met vertaling, de geboorteakte van uw vriendin, uw medisch attest, het medische attest van uw vader, uw rantsoenkaart, foto's en kranten met een algemene inhoud.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel u in Jaffna geboren bent, beweerde u tussen augustus 2006 en januari 2009 in Wattakachi, Kilinochi, "LTTE"-gebied gewoond te hebben. Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering gedurende twee en een half jaar in de regio van Kilinochi, nl. Wattakachchi, gewoond te hebben. Zo wist u niet hoever u van Kilinochi-centrum woonde en kon u de route van uw dorp naar Kilinochi nauwelijks beschrijven (gehoorverslag CGVS p. 2). Er werd u gevraagd naar de dorpen die rond uw woonplaats lagen, maar u kon er geen enkel bij naam noemen. Uiteindelijk haalde u Mullaitivu aan, maar u gaf toe niet te weten of dit dicht bij uw dorp lag (gehoorverslag CGVS p. 8). Mullaitivu is echter de hoofdstad van een ander district. Uw uitleg voor uw gebrekkige kennis, dat u steeds thuisbleef, is weinig aannemelijk gezien uw bewering dat u meerdere jaren in de Kilinochi-regio verbleef. U wist niet welke "LTTE"-leider verantwoordelijk was voor uw dorp in Kilinochi, u wist niet welke diensten van de "LTTE" zich in Kilinochi bevonden, u kende de naam van de "LTTE" bank niet, u wist niet of de "LTTE" haar eigen rechtbanken had (gehoorverslag CGVS p. 8, 9). U beweerde weliswaar dat de "LTTE" haar eigen politiemacht had, maar u kende de naam hiervan niet en u wist niet sinds wanneer ze bestaan (gehoorverslag CGVS p. 9). U kende de "LTTE"-radiozenders bij naam, maar u kende geen enkel programma, noch kende u enige presentator (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet welke genummerde wegen doorheen Kilinochi liepen (gehoorverslag CGVS p. 10). U beweerde dat bij uw vertrek uit Kilinochi eind januari 2009, de "LTTE" Kilinochi-stad nog steeds controleerde (zelfs nog tot mei 2009), maar uit openbare bronnen blijkt dat Kilinochi-stad al viel in begin januari 2009, dus nog voor uw beweerde vertrek uit de regio (gehoorverslag CGVS p. 9). Gezien uw bewering in het door oorlog geteisterde Kilinochi te wonen is het ook bevreemdend dat u niet zou weten tot wanneer het staakt-het-vuren van 2002 duurde (gehoorverslag CGVS p. 6). Daar deze vragen verschillende facetten van het dagelijkse leven in "LTTE" gebied omhelzen, is het ongeloofwaardig dat u er geen antwoord op zou weten. Uw bewering ooit in Kilinochi gewoond te hebben, is dan ook ongeloofwaardig.

Dit blijkt ook uit uw vage beschrijving van de plekken waar u na uw vlucht uit Kilinochi verbleef. Hoewel u beweerde van januari tot april 2009 op de vlucht te zijn, kon u slechts twee plekken bij naam noemen; u wist niet wat de eerste plek was waar u naar toe ging na het verlaten van Wattakachchi en u wist niet waar Kaiveli, de plek waar u zich overgaf, ligt (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). U beweerde tijdens uw vlucht een meer gepasseerd te zijn, maar u kende de naam van dit meer niet (gehoorverslag CGVS p. 10). U verklaarde tijdens uw vlucht van januari tot april 2009 onmogelijk in contact te hebben kunnen treden met uw familie in Jaffna. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u een geboorteaangetest en vertaling wist voor te leggen die beiden opgesteld werden te Jaffna en gedateerd zijn in maart 2009, dezelfde periode dat u zonder contacten vastzat in Vanni. Uw verklaring hiervoor, dat uw oom dit op eigen houtje deed is weinig aannemelijk, temeer daar u eerst beweerde dat uw oom dit op vraag van uw vader deed. Daar uw vader echter samen met u in Vanni zat, is dit onmogelijk (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw bewering dat u behoorde tot de grote groep Tamil-vluchtelingen in de Vanni, is ongeloofwaardig. Hierdoor kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering in een vluchtelingenkamp verbleven te hebben. Er mag dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van uw rantsoenkaart. Daar het hier enkel om een kopie ging, breekt reeds het geloof in de authenticiteit af. Ook uw beweerde verblijf in Negombo komt ongeloofwaardig over. U beweerde gedurende negen maanden in Negombo verbleven te hebben, maar u wist niet waar Negombo lag, noch wist u of deze

plek dicht bij Colombo ligt (gehoorverslag CVS p. 3). Ondanks uw lange verblijf in Negombo, kon u niet zeggen waar in deze stad u verbleef; u kende geen enkele straat, wijk of plein bij naam. Uw bewering gedurende negen maanden in Negombo verbleven te hebben, is onwaarschijnlijk.

U geeft het CGVS dan ook geen duidelijk en oprecht beeld van uw verblijfplaatsen in Sri Lanka gedurende de laatste jaren. Het is wel duidelijk dat u nooit in Kilinochi woonde.

Wat betreft uw enige arrestatie dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan wordt ondermijnd door voorgaande vaststellingen. U legde geen enkel document voor dat deze arrestatie en uw meldingsplicht hierna wist te ondersteunen. U legde enkel een medisch attest voor dat zou moeten wijzen op de medische zorgen die u nodig had na uw detentie. Er is echter duidelijk geknoeid met de data op dit document zodat de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden.

U beweerde een vrees te moeten kennen voor de Sri Lankaanse autoriteiten wegens uw broer zijn activiteiten voor de "LTTE". Uw kennis over zijn rol in de "LTTE" was echter dusdanig klein, dat ook hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo wist u vooreerst niet sinds wanneer hij actief was voor de "LTTE", noch wist u welke training hij kreeg of waar hij getraind werd (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U wist niet waar hij gelegerd was, noch voor welke vleugel van de "LTTE" hij actief was. U kende zijn graad niet, wist niet of hij een specifieke functie had, noch waar hij precies actief was. U wist niet aan welke fronten hij meevocht (gehoorverslag CGVS p. 7). Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat zijn "LTTE"- bijnaam Thayalan was, terwijl u voor de dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat zijn bijnaam Seliyan was (gehoorverslag CGVS p. 7). Daar u beweerde dat uw broer al actief was voor de "LTTE" sinds u klein was en daar hij jullie nog af en toe opzocht, mag er toch een uitgebreide kennis van u verwacht worden. Uw verklaringen over uw broer zijn dan ook ongeloofwaardig.

Er kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan het geheel van uw asielrelaas. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen kan het CGVS dan ook geen beeld vormen van wie u bent en waar u vandaan komt. Uw nood aan bescherming dan dusdanig dan ook niet ingeschat worden. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw geboorteakte (en vertaling) en identiteitskaart wijzen enkel op uw identiteit en nationaliteit. De foto's, medisch attest van uw vader en de geboorteakte van uw vriendin voegen niets toe aan uw asielsdossier. Zoals eerder werd opgemerkt mag de authenticiteit van uw rantsoenkaart en medisch attest betwijfeld worden. De kranten hebben een algemene inhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de rechtspraak van de Raad van State nr. 26.933 van 25 september 1986, van het artikel 8 juncto het artikel 14 van Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en hij voert aan dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds. Hij argumenteert verder dat de beslissing in feite en in rechte afdoende moet zijn gemotiveerd. Hij verwijst naar het oordeel van de commissaris-generaal waarin wordt gesteld dat verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, terwijl volgens verzoeker op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoeker niet met de waarheid zou overeenstemmen. Verzoeker wijst er bijkomend op dat niet mag vergeten worden dat hij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten en namen bewust worden verdrongen en

het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. Hij wijst er op dat het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is en wijst er op dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de beslissing enkel baseert op het feit dat verzoeker enkele vragen niet volledig heeft kunnen beantwoorden omtrent de regio Kilinochi. Verzoeker merkt op dat het logisch is dat hij niets weet over politieke figuren, banken, rechtbanken en radioprogramma's, aangezien hij nog jong is en hij bij zijn ouders inwoonde en geruime tijd in kerken en scholen diende te verblijven. Hij vergelijkt zijn situatie met de Belgische jongeren die veel meer toegang hebben tot de informatiekkanalen in tegenstelling tot verzoeker.

Verder argumenteert hij dat men hem niet kan verwijten dat hij hieromtrent geen gedetailleerde informatie kan verschaffen, temeer hij diende te werken in de winkel van zijn ouders, gelet op de onveilige situatie van de regio en de activiteiten van zijn broer waarmee de familie werd gelinkt. Volgens verzoeker is het normaal dat hij niets weet over de nochtans onveilige regio waar hij vandaan komt.

Wat betreft de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent het feit dat hij geen beschrijving kon geven van de plekken waar hij na zijn vlucht uit Kilinochi verbleef wijst verzoeker er op dat hij zich niet als toerist kan verplaatsen en het dan ook volkomen geloofwaardig is dat hij de namen van dorpen, steden, meren welke hij passeerde niet kan opsommen.

Hij stelt verder dat hij geen verklaring kan bieden waarom zijn oom zijn geboortecertificaat heeft opgevraagd dan wel om hem of om zijn neefje te helpen met het oog op het ontvluchten van het land. Verzoeker vindt het dan ook totaal onterecht dat de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat hij niet heeft verbleven in een vluchtelingenkamp, terwijl de neergelegde rantsoenkaart authentiek is.

Verder merkt hij op dat het feit dat hij geen kennis heeft van Negombo en haar omgeving ook aannemelijk is aangezien hij zijn verblijfplaats slechts twee maal heeft verlaten en derhalve hieromtrent geen kennis heeft kunnen opdoen.

Verzoeker argumenteert dat het gegeven dat hij geen details kon verlenen omtrent de activiteiten en functie van diens broer eveneens begrijpelijk is, nu verzoeker vooreerst reeds lange tijd geen contact meer heeft met zijn broer en hij van zijn broer, hetgeen door zijn vader werd tegengehouden, geen info verkreeg inzake LTTE en zijn aandeel hierin.

Hij stelt dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en verwijst naar de bewijslast van een vluchteling.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal hieromtrent geen enkele motivering weergeeft, terwijl hij gelet op zijn jonge leeftijd en scheiding van zijn familie, zich onvoldoende kan weren en hij daardoor het risico liep om het slachtoffer van gewelddaden te worden wat hiermee nog eens sterk werd vergroot. Tot slot geeft verzoeker een korte uiteenzetting weer over de subsidiaire bescherming.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. Verder dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te wijzen op het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Krachtens voormeld artikel moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan

de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In de aanhef van zijn middel voert verzoeker de schending aan van de "rechtspraak van de Raad van State nr. 26.933 van 25 september 1986", uiteraard is dit geen ontvankelijk middel in de zin van het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet daar arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM wijst de Raad er op dat verzoeker deze schendingen aanvoert in de aanhef van zijn middel doch nergens uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schenden. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Ook dit onderdeel van het middel voldoet niet aan het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en is onontvankelijk.

Verzoeker klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de Commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker er niet in geslaagd is de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus geloofwaardig te maken. De commissaris-generaal motiveerde dat verzoeker heel vage verklaringen aflegde omtrent de regio Kilinochi, terwijl hij thans beweerde gedurende twee jaar in Kilinochi gewoond te hebben. Ook stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker een hele vage beschrijving gaf van de plekken waar hij verbleef na zijn vlucht uit Kilinochi. Wat betreft het feit dat verzoeker beweert te zijn gearresteerd merkt de verwerende partij op dat hij dienaangaande geen enkel document neerlegt ter staving van zijn bewering en wordt er tevens vastgesteld dat het neergelegde medische attest niet authentiek is. Ook wat betreft de activiteiten van de broer van verzoeker bij het LTTE werd vastgesteld dat verzoeker zeer vage verklaringen heeft afgelegd.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft afgelegd en heeft meegemaakt waardoor hij bepaalde feiten en namen bewust heeft verdrongen en waar hij stelt dat het

ophangen van een coherent verhaal moeilijk is, dient er op gewezen te worden dat verzoeker heel vage verklaringen heeft afgelegd betreffende kernelementen van zijn relaas. Het asielaas van verzoeker is in zijn geheel zeer vaag. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen duidelijkheid omtrent deze vaagheden, maar verwijst hij louter naar de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat uit het administratief dossier geenszins kan afgeleid worden dat verzoeker niet in staat bleek te zijn om zijn asielmotieven op een degelijke wijze toe te lichten. Verder merkt de verwerende partij bijkomend terecht op dat verzoeker geen enkel medisch attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij aan bepaalde psychologische toestand lijdt waardoor hij niet op een zelfstandige en functionele wijze zijn asielaas kan uiteenzetten.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat wat betreft de overige uiteenzetting van verzoeker hij zich in zijn verzoekschrift verder beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betwist niet dat hij vage verklaringen heeft afgelegd, maar voert aan dat hij jong is, bij zijn ouders woonde en hij vergelijkt zijn situatie met die van jongeren die wel toegang hebben tot verschillende informatiekanalen.

De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent zijn verblijf in Kilinochi en aangaande LTTE-aangelegenheden en de plaats waar hij daarna heeft verbleven.

Het is niet onredelijk van de commissaris-generaal, ongeacht de jonge leeftijd van verzoeker, te verwachten van verzoeker dat hij toch toelichtingen kan geven omtrent de streek waar hij beweert te hebben verbleven. De commissaris-generaal stelt terecht dat hij dient na te gaan of de vluchteling werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij het bewijs levert van zijn beweerde afkomst en hij dus enige kennis heeft van de situatie in het land van herkomst en enige informatie kan geven over de beweerde vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd en verzoeker betwist dit ook niet. De zwakke verschoningsgrond die verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, met name zijn jonge leeftijd, kan de Raad geenszins overtuigen. Ook zijn argument dat hij diende te werken in de winkel van zijn ouders en niet of nauwelijks de woning mocht verlaten in Kilinochi omwille van de onveilige situatie, is een zwakke post factum bewering die niet geloofwaardig is en bovendien geen afdoende verklaring is voor de algehele vaagheid van zijn verklaringen. Ook wat betreft zijn post factum bewering aangaande zijn verblijf in Negombo, met name dat hij Negombo slechts twee maal heeft verlaten en hij daardoor geen kennis heeft kan de Raad geenszins overtuigen. De Raad benadrukt nogmaals dat de verklaringen van verzoeker in het geheel zeer vaag zijn voor wat betreft quasi alle kernelementen van zijn relaas.

Wat betreft het motief aangaande het geboortecertificaat verwijst de Raad dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

“(...)U verklaarde tijdens uw vlucht van januari tot april 2009 onmogelijk in contact te hebben kunnen treden met uw familie in Jaffna. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u een geboortecertificaat en vertaling wist voor te leggen die beiden opgesteld werden te Jaffna en gedateerd zijn in maart 2009, dezelfde periode dat u zonder contacten vastzat in Vanni. Uw verklaring hiervoor, dat uw oom dit op eigen houtje deed is weinig aannemelijk, temeer daar u eerst beweerde dat uw oom dit op vraag van uw vader deed. Daar uw vader echter samen met u in Vanni zat, is dit onmogelijk (gehoorverslag CGVS p. 10).(...)”

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker stelt dat hij geen verklaring kan bieden waarom zijn oom zijn geboortecertificaat heeft opgevraagd en in zoverre dit bedoeld was om hem of om zijn neef te helpen hun land te ontvluchten. De Raad ziet niet in welke mate dit argument dienstig is, gelet op de hierboven geciteerde motivering.

De commissaris-generaal stelde immers vast dat het vreemd is dat verzoeker een geboortetest neerlegt gedateerd tijdens een periode waarin hij zelf verklaarde dat hij vastzat in Vanni. Zoals blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoeker eerst dat zijn oom handelde op eigen houtje en daarna verklaarde hij dat dit gebeurde op vraag van zijn vader. Dit is een tegenstrijdige verklaring en de laatstgenoemde versie strookt eveneens niet met een eerdere verklaring dat hij samen met zijn vader vast zat in Vanni en zij geen contacten konden leggen. Verzoeker betwist de concrete motivering hieromtrent geenszins en dit onderdeel van de motivering blijft dan ook overeind.

Wat betreft de neergelegde rantsoenkaart stelde de commissaris-generaal terecht vast dat dit een kopie betreft. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde en de authenticiteit van dit document is aldus wel betwistbaar. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad concludeert dan ook dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoeker zijn bewering dat hij in Kilinochi en daarna Negombo heeft verbleven niet geloofwaardig is. De concrete motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, met name het gehoorverslag van 15 maart 2011.

Wat betreft de vrijwel onbestaande kennis betreffende het doen en laten van de broer van verzoeker in de schoot van de LTTE, stelt de Raad vast dat dit gegeven in het licht van de asielaanvraag van verzoeker een overtollig motief is.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De hoedanigheid van vluchtelingen als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

2.1.5. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatus geen enkele motivering geeft. Volgens verzoeker is het voldoende aan te tonen dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ten aanzien van de gehele bevolking en hij niet moet aantonen dat hij een persoonlijk reëel risico zou lopen. Wegens zijn jonge leeftijd en scheiding van zijn familie loopt verzoeker een grotere kans dat hij het slachtoffer wordt van gewelddaden.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wegens zijn jonge leeftijd en scheiding van zijn familie verzoeker een grotere kans loopt dat hij het slachtoffer wordt van gewelddaden in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mensen zoals die blijken uit het EVRM.

2.2.1. Verzoeker leidt deze schending af uit het feit dat de commissaris-generaal nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheden in aanmerking werden genomen en toch besluit dat er geen gegronde vrees is voor vervolging in hoofde van verzoeker. Hij

wijst er op dat uit de uniforme informatie blijkt dat er de mensenrechten in Sri Lanka worden geschonden.

Bij een terugkeer naar zijn land van herkomst meent verzoeker het slachtoffer te worden van een gewelddaden wat volgens verzoeker indruist tegen de principes van zijn rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens. Terwijl hij wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1, §1, A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker vraagt de Raad om zijn beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te willen hervormen en vervolgens opnieuw rechtdoende, verzoeker als vluchteling erkennen, hetzij hem het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen.

2.2.2. De Raad verwijst naar het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Krachtens voormeld artikel moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker verwijst in de aanhef van zijn middel in algemene termen naar de "*rechten van de mensen*" zoals die blijken uit het EVRM zonder aan te duiden welk artikel van het EVRM hij voor ogen heeft. Het komt de Raad niet toe te raden welk artikel hij geschonden acht noch te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.2.4. Een verwijzing naar niet nader bepaalde "*uniforme informatie dat de mensenrechten in Sri Lanka op grote schaal worden geschonden*" volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag zou hebben of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond door verzoeker.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Er werd geoordeeld (zie analyse eerste middel) dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Hierboven werd er ook reeds op gewezen dat het evenredigheidsbeginsel in deze niet van toepassing is.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS